

Dr. Elif KÜZECİ / Bahçeşehir Üniversitesi Hukuk Fakültesi

Anayasal bir hak: Kişisel Verilerin Korunması*

2010 değişikliklerinin ardından Anayasa'nın 20. maddesindeki açık düzenleme karşısında, Türkiye'de kişisel verilerin korunmasına yönelik çerçeve bir yasanın yürürlüğe girmesi artık görmezden gelinemeyecek bir zorunluluk haline geldi. Unutulmaması gereken: özel yaşamın sonunun geldiğinin düşünüldüğü bir çağda, benliğimizi ve bireysel özerkliğimizi korumak için elimizde kalan en güçlü silahlardan birinin kişisel verilerin korunmasına yönelik hukuksal düzenlemeler olduğudur.

Türkiye'de yeni iletişim teknolojileri ve bunların sunduğu olanaklar yakından izlenip hızla uygulamaya geçiriliyor. Artan İnternet kullanımı ve bu ortamdaki Türkçe içeriğin her geçen gün biraz daha çeşitlenmesi, henüz yeterli düzeyde olmasa da Türkiye'nin çağı yakaladığı yönünde olumlu işaretler. Pek çok kişi, araştırmak, iletişim kurmak, sosyal ağlarda yer almak, ekonomik etkinliklerde bulunmak ya da yalnızca eğlenmek için İnternet'e bağlanıyor. Facebook sayfası bulunmayan üniversite öğrencisi hemen hemen yok gibi. Bir kişinin cep telefonunun bulunması kural, bulunma-

ması istisna ve hatta garipsenecek bir durum haline geldi. E-posta, geleneksel posta ile yarışıyor. CCTV (closed-circuit television/kapalı devre televizyon), radyo frekanslı tanımlama (radio frequency identification/ RFID) gibi nispeten yeni araçlar farkında olsak da olmasak da yaşamlarımızın bir parçası durumunda...

Evet teknoloji Türkiye'de sıcak ta-kipte, yeni araçlar hızla kullanıma giriyor ve yaygınlaşıyor, ancak beraberinde ilk aşamada görülmeyen bazı "yan etkiler"i de getirerek. Her şeyden önce hatırdan tutulması gereken, bu araçlarla gerçekleştirilen etkinliklerin her birinin veri ürettiği, bunların çoğu zaman bir yerlerde kayıt edilip kullanıldığı ve büyük bir soru işareti kümesi içerisinde yer alan "başkalar"na aktarıldığı. Bir kaç dakika bile olsa bu verilerin neler içerdiğine ilişkin zihninizde gerçekleştireceğimiz panoromik tur, aslında bu bilgilerinin bize ilişkin ne kadar ayrıntılı bir resim oluşturabileceğini kavramamızı sağlayacaktır. Örneğin bir kişinin facebook sayfasındaki bilgiler, gelişmiş bir istihbarat teşkilatının uzun çalışmalar sonucunda ulaşabileceğine eşdeğer. Tvitter sayesinde kişilerin o anda nerede, kiminle bulunduğuna, hatta ne düşündüğüne

* Bu yazı Bilişim Dergisinin Ocak 2011 sayısından yazarın izni ile aynen alınmıştır. Yazı 2010 Bilişim Kurultayı'nda paylaşılan sunum metnidir.
<http://www.bilisimde.igisi.org/s128>

ilişkin bilgiler edinebilmek olanaklı. Bize “daha iyi hizmet sunmak için” görüşmelerimiz; kamusal ve kimi özel alanlarda güvenliğin sağlanması, suçluluğun önlenmesi gibi amaçlarla görüntülerimiz; doğru teşhis için en mahrem sağlık bilgilerimiz; alışverişlerde kullandığımız kartlar aracılığıyla beğenilerimiz; işyerine, yurtlara ya da spor kulüplerine giriş-çıkış saatlerimizin izlenmesi ve giriş iznimiz olup olmadığının belirlenmesi için biyometrik verilerimiz kayıt edilmekte. Bu noktada sorulması gereken ancak çoğu zaman ihmal edilen soru: Devletin ve özel teşebbüslerin her geçen gün biraz daha gelişen, yaygınlaşan ve çeşitlenen araçlarla topladıkları bu bilgilerin, daha sonra nerelerde, kimler tarafından kayıt edildiği, hangi amaçlar için, ne kadar süre kullanıldığı, hangi işlemlerden geçirdiği, kimlere aktarıldığı.

Bu soruya verilecek yanıt, yalnızca Anayasal bir hak olan özel yaşamın gizliliğinin ne kadar sağlandığına değil, onun da ötesinde insan onurunun ayrılmaz parçası olan “bireysel özerkliğin” ne oranda korunduğuna ilişkin olarak önemlidir. Çünkü herşeyden önce sürekli izlenip gözlenme insanı benzersiz kılan “kişilik”in geliştirilmesi önünde önemli bir engel oluşturuyor. Nitekim kişisel verilerin korunmasına yönelik hukuksal düzenlemelerin demokratik devletlerde kabul edilmesinde de bu tehlikenin görülmesi etkili olmuştur.

Konuya ilişkin ilk düzenlemelerin 1970’li yıllarda Batı Avrupa’da kabul edilmesi elbette hem zaman hem de mekan açısından tesadüflerin ürünü değildir. 1970’li yıllar bilgisayarların ve merkezi veri tabanlarının özellikle devletler tarafından yurttaşlara ilişkin bilgileri

işlemek için artan oranda kullanılmaya başlandığı yıllardır ve başta Almanya olmak üzere Batı Avrupalı devletlerin yakın geçmişinde kişisel bilgilerin sınırsız bir şekilde kayıt edilmesinin ve ilişkilendirilmesinin neden olabileceği tehlikelere işaret eden acı deneyimler bulunmaktadır. Ne o zaman, ne de şimdi kişisel verilerin korunması ilkeleri ile hedeflenen teknolojik gelişmelerin önünde bariyerler kurmak, pek çoğu yararlı ve gerekli olabilecek veri işlemleri yasaklamak değildir. Hedeflenen bu işlemlerin yalnızca yetkili kişilerce ve yine yalnızca meşru amaçlarla yapılmasını sağlamaktır. Bunun yanında kişinin kendisine ilişkin bilgilerle bağının kopmaması, Alman Anayasa Mahkemesi’nin 1983 yılında verdiği ünlü kararındaki ifadesiyle “bilgilerin geleceğini belirleme hakkı”nın (Informationelle Selbstbestimmung) tanınması gerekir.

1970’li yıllardan günümüze bu amaçla geliştirilen hukuksal metinlerin seyri izlendiğinde, yeni teknoloji ürünleri ve yeni gerekliliklerdoğrultusunda bir değişimin söz konusu olduğunu gözlemlemek olanaklıdır. Disiplinler arası iletişimin, bilgi alışverişinin önemli bir gereklilik olduğu bu alanda sorunları kesin bir şekilde çözümleyebilmek pek de kolay gözüküyor. Son dönemde özellikle AB kapsamında hükümlerin etkinliğinin yeniden gözden geçirilmesi, canlı tartışmaların yürütülmesi bu sürecin sona ermediğinin bir göstergesi. Türkiye’de ise kişisel bilgilerin kayıt edilmesine yönelik sistemler hızla yaygınlaşır, özellikle güvenlik ve yaşamın kolaylaştırılması gibi gerekçelerle bunların propagandası da etkin bir şekilde sürdürülürken, konunun diğer tarafının: hukuksal

“koruma”nın demokratik devletlerin oldukça gerisinde kaldığını ve ayrıca konuya ilişkin ciddi etki yaratabilecek kamusal tartışmaların da yapılmadığını söyleyebiliriz.

Sorunun birinci ayağını elbette hukuksal alandaki eksiklikler oluşturuyor. Bunun en açık göstergesi Türkiye’de kişisel verilerin korunmasına yönelik temel ilkeleri belirleyen çerçeve bir yasanın halen bulunmamasıdır. Uzun yıllardır üzerinde görüşülen ve sınırlı da olsa akademik tartışmaların konusunu oluşturan Kişisel Verilerin Korunması Kanun Tasarısı’nın ne zaman yürürlüğe gireceği belirsizliğini koruyor. Geçen yıllar içinde eskiyen bu tasarının güncellenmesi ve yeniden değerlendirilmesi ise yürürlüğe gireceği-belirsiz-tarihten önce mutlaka üzerinde durulması gereken önemli bir gerekliliği oluşturuyor. Konuya ilişkin çerçeve yasanın bulunmaması Avrupa Konseyi Veri Koruma Sözleşmesi, Türkiye tarafından 28 Ocak 1981 tarihinde imzalanmış olmasına karşın onaylama işleminin tamamlanamamasına da neden oluyor. Temel ilkelerin belirlenmesindeki eksikliğin bir diğer önemli sonucu ise Türk Ceza Kanunu (TCK), Medeni Kanun gibi temel metinlerde yer alan bazı güvence hükümlerinin uygulanması ya da belki daha doğru bir anlatımla uygulanamaması noktasında kendini gösteriyor. Kişisel verinin anlamı, hangi gerekçelerle korunması gerektiği, bu korumayı sağlayacak ilkelerin ve istisnaların neler olduğu, verileri işleyenlerin sorumlulukları ve veri öznelerinin yani bireylerin hakları yasal bir düzenlemenin konusu olmayınca mevzuat içerisinde dağınık bulunan, sınırlı güvencelerden yararlanılması da sekteye uğruyor. TCK’nın ilgili hü-

kümlerinin (m. 135 vd.) uygulanmasına yönelik temyiz itirazlarının Yargıtay'da hangi daire tarafından bakılacağına halen belirlenmemiş olması sanıyorum, bu hükümlere ne oranda başvurulduğuna ilişkin dikkat çekici bir örnek olarak kabul edilebilir. Hukuksal alanda ne yazık ki şu gerçek ile karşı karşıyayız: Telekomünikasyon gibi birkaç özel alan dışında kişisel bilgilerimiz, hemen hemen korumasız. Sorunun ikinci önemli ayağı ise burada kendini gösteriyor: bu korumasızlığın yaratabileceği sorunlara karşı farkındalık eksikliği... Bu eksiklik özellikle gerçekten gerekli olup olmadığı sorgulanmaksızın ve yaratabileceği tehlikeler dikkate alınmaksızın kişisel bilgilerin gönüllü olarak paylaşılması noktasında kendini gösteriyor. Mağazada yapılan bir indirimden yararlanmak için neden mutlaka kart almak gerektiği konusunda düşünenlerin sayısı, sosyal

paylaşım sitelerinde yer alan bilgilerini herkese açmak konusunda oldukça istekli olanların aksine, pek de fazla değil...

Türkiye açısından umut verici bir öngörü, konuya ilişkin çerçeve yasanın-nihayet-yürürlüğe gireceği olabilir. Nitekim 12 Eylül 2010'da yapılan referandum sonucunda artık kişisel verilerin korunması açıkça anayasal bir hak olarak düzenlenmiştir. Anayasa'nın 20. maddesine eklenen hüküm uyarınca: "Herkes kendisiyle ilgili kişisel verilerin korunmasını isteme hakkına sahiptir. Bu hak; kişinin kendisiyle ilgili kişisel veriler hakkında bilgilendirilme, bu verilere erişme, bunların düzeltilmesini veya silinmesini talep etme ve amaçları doğrultusunda kullanılıp kullanılmadığını öğrenmeyi de kapsar. Kişisel veriler, ancak kanunda öngörülen hallerde veya kişinin açık rızası ile işlenebilir.

Kişisel verilerin korunmasına ilişkin esas ve usuller kanunla düzenlenir"

Bu düzenlemenin içeriğine ilişkin değerlendirmeye geçmeden önce, şunu da belirtelim: Kişisel verilerin korunması, aslında anayasal dayanağına bu hüküm ile kavuşmuş değildir. Nitekim bu önemli hakanayasal temelini belirtilen hüküm Anayasaya eklenmeden önce de, başta özel yaşamın gizliliği (m.20) ve kişinin maddi ve varlığını geliştirme hakkı (Başlangıç, par.6; m. 5; m. 17/1) olmak üzere, haberleşme hürriyeti (m.22), düşünce ve kanaat hürriyeti (m.25) gibi çeşitli temel hak ve özgürlüklerde bulmakta idi. Ancak bu dönemde belirtilen ilişki belki gözden uzak tutulabilmişse de bundan böyle kişisel verilerin etkin korunmasına kayıtsız kalınması olasılığı ortadan kalkmıştır. Konuya ilişkin yeni düzenlemeler yapılması, mevcut düzenlemelerin

gözden geçirilmesi ve uygulamada da bu konuda gereken hassasiyetin gösterilmesi artık anayasal bir zorunluluktur. Bu noktada, “Anayasa’nın bağlayıcılığı ve üstünlüğü” kenar başlıklı 11. maddesini bir kez daha hatırlamak gerekir: “Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır. Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz”.

O halde Anayasa’da açıkça yer aldığı üzere kişilerin kendileri ile ilgili bilgilerin korunmasını isteme hakkı bulunuyor. Bunun istisnası iki durumda söz konusu olabiliyor: kişi, rıza gösterdiğinde ya da yasa istisnayı açıkça öngördüğünde. Ancak bu kuralın Anayasa tekniği açısından bir sorun yarattığını da belirtmek gerekir. Nitekim Anayasanın 13. maddesi uyarınca “Temel hak ve hürriyetler ... yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ... sınırlanabilir”. Oysa 20. maddeye eklenen bu hüküm ile, sınırlama sebepleri yasa koyucuya bırakılmıştır. Ancak elbette ki yasa koyucu açısından, temel hak ve özgürlüklere ilişkin diğer konularda olduğu gibi burada da, Anayasanın 13. maddesinde kaynağını bulan sınırlamanın sınırlarına uyma zorunluluğu devam etmektedir. Ayrıca kişisel verilerin korunması Anayasa ile güvence altına alınmış bir temel hak olduğuna göre, bu hakkın sağlanması kural, sınırlanması istisna olacaktır.

Aksi yaklaşım, yani yasal düzenlemeler ile belirlenen ölçüsüz sınırlama nedenleri, hakkın tanınmasını anlamsız kılabilir. Bu ise temel ilkelere aykırı olacağı gibi, Anayasaya eklenen hükmün adeta kâğıttan bir kaplana dönüşmesine neden olacaktır.

Bunun yanında bir diğer sorun ise, belirtilen hükümde bu kurallara uyulmasını denetleyen bağımsız bir kurumun oluşturulmasına yer verilmemiş olmasıdır. Oysa daha önce hazırlanan kimi Anayasa tasarılarında bu hususa yer verildiği gibi, Kişisel Verilerin Korunması Yasa Tasarısında da-önemli bazı eksikliklere karşı-böyle bir makamın oluşturulmasına yönelik esasların düzenlendiği görülüyor. Ayrıca 1 Aralık 2009’dan itibaren hukuksal açıdan tam anlamıyla bağlayıcılığa kavuşan AB Temel Haklar Şartı’nın 8/3 hükmünde de bağımsız bir makam tarafından denetim bir zorunluluk olarak öngörülmüştür. Kişisel verilerin korunmasının anavatani ve bu konudaki en canlı tartışmaların merkezi olan Avrupa’nın bu konudaki yaklaşımının neden göz ardı edildiğini anlayabilmek kolay değil. Ancak elbette Anayasa’da bağımsız denetim organına ilişkin bir ifadenin yer almaması bunun oluşturulamayacağı anlamına gelmemektedir. Bu eksiklik, yasal düzenlemeler ile mutlaka giderilmelidir. Nitekim etkin korumanın sağlanabilmesi için, denetimin mutlaka bağımsız bir organ tarafından gerçekleştirilmesi gerekir. Böylesine bir kurum, yurttaşların konuya ilişkin farkındalıklarının artırılmasına yönelik etkinlikler de yürütecektir.

Anayasa’nın 20. Maddesi’ne eklenen hükmün ışığında kişisel verilerin korunmasına yönelik hukuksal düzenlemeler geliştirilirken Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ve Sözleşmenin öngördüğü yargı organı olan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararları da dikkate alınmalıdır. Nitekim bu anayasal bir zorunluluktur. Anayasanın 90. maddenin son fıkrası uyarınca usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar, yasa

hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz. Belirtilen hükme, 2004 yılında eklenen kural uyarınca ise:“Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası antlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası antlaşma hükümleri esas alınır”.

Hemen belirtelim: AİHS’de kişisel verilerin korunması, ayrı bir hak alanı olarak düzenlenmemiştir. Ancak AİHM verdiği kararlarla, kişisel verilerin korunmasında temel ilkelerin büyük bir bölümünü, Sözleşme’nin 8. maddesi kapsamında değerlendirmektedir.

Sözleşme hükümlerinin sınır ve kapsamlarını belirleyebilmek için ise AİHM’nin yorumlarının önemi açıktır. Hem Anayasa’nın 90. maddede hükmü dolayısıyla, hem de bu konuda geliştirilen içtihatlarla aykırı uygulamaların AİHM önüne gitmesi halinde ihlal kararının söz konusu olma ihtimali nedeniyle Mahkemenin konuya yaklaşımının üzerinde kısaca durmak yararlı olacaktır.

AİHM, özellikle 1980’li yılların ortalarından bu yana ve gittikçe artan bir yoğunlukta, kişisel verilerin korunmasını, Sözleşme’nin sağladığı güvenceler kapsamında değerlendiriyor. Mahkemeye göre bireysel özerklik ve bilgilerin geleceğini belirleme hakkı, 8. madde ile getirilen güvencelerin yorumlanmasında önemli bir temel ilkedir. Kişisel verilerin korunması hakkının 8. madde kapsamında değerlendirilmesi, Sözleşme hükümlerinin yorumlanmasında yeni gelişmelere açık bir bakışın hâkim olduğunun da bir göstergesi olarak da kabul edilebilir. Nitekim AİHM’ne göre

Sözleşme, “güncel koşullar ışığında yorumlanması gereken yaşayan bir enstrüman”dır(Tyrer, Birleşik Krallık’a karşı, b.n. 5856/72, k.t. 28 Nisan 1978, par. 31). Mahkeme bu şekilde görevini, Sözleşmeyi yorumlarken sosyal değişimleri de yansıtmak olarak belirlemektedir (Cossey, Birleşik Krallık’a karşı, b.n. 10843/84, k.t. 27 Eylül 1990, par. 35). Çeşitli kararlarına da yansıdığı üzere AİHM’e göre Sözleşme ile güdülen amaç, hakların, hayali ya da teorikolarak değil, etkili ve elverişli bir şekilde güvence altına alınmasıdır. Bu, yalnızca AİHS açısından değil, Türkiye’de konuya ilişkin hukuksal düzenlemeler uygulanırken de her zaman hatırd tutulması gereken basit ama önemli bir kuralı oluşturur.

Öncelikle “özel yaşam”ın tanımlanmasının oldukça güç olduğu belirtilmelidir. Zorluk özellikle kamusal alan ile özel alan arasındaki sınırla-

rın belirsizliğinden kaynaklanır. Bu ise her somut olayda olayın kendi koşullarına göre bir değerlendirilmeyi gerektirir. Mahkemenin çeşitli kararları incelendiğinde özel yaşamın yalnızca kişinin mahrem yaşamı ile sınırlandırılmadığı, başkaları ile ilişki kurduğu alanları da kapsar şekilde yorumladığı görülüyor. Bu yaklaşımın, kişisel verilerin korunması açısından önemli sonuçları bulunmaktadır: kişi, ev telefonu yanında, iş telefonunun dinlenmesi durumunda da ya da özel alan yanında kamusal alanda görüntüsü kayıt edildiğinde de Sözleşmenin 8. maddesinin sağladığı güvenceden yararlanacaktır.

Ayrıca Mahkemenin içtihadı uyarınca, geleneksel haberleşme araçları yanında modern iletişim araçları da koruma kapsamında yer almaktadır. Bu bağlamda, kişilerin İnternet aracılığıyla kurdukları iletişim, e-postalarının izlenmesi ya

da içeriklerinin saptanması da 8. madde çerçevesinde değerlendirilmektedir.

AİHM konuya ilişkin ilk önemli kararını, Klass ve diğerlerinin Almanya’ya karşı yaptığı başvuru üzerine vermiştir. Bunun yanında Mahkemenin “özel yaşam” kapsamında gördüğü ve kişisel verilerin korunması açısından oldukça önemli olan bir kaç durum şöyle sıralanabilir: bireylere ilişkin kişisel bilgilerin resmi makamlarca toplanarak arşivlenmesi (Amann İsviçre’ye karşı, b.n. 27798/95; k.t. 16 Şubat 2000; Rotaru Romanya’ya karşı, b.n. 28341/95, k.t. 4 Mayıs 2001); telefon görüşmelerine ilişkin kayıtları izleme(Malone, Birleşik Krallığa karşı, b.n. 8691/79, k.t. 2 Ağustos 1984; P.G. ve J.H., Birleşik Krallığa karşı, b.n. 44787/98, k.t. 25 Eylül 2001); toplanan verilerin toplama amacı dışında kullanılması (Leander, İsviçre’ye karşı, b.n. 9248/81,

k.t. 26 Mart 1987); sağlık verilerinin gizliliği (Z., Finlandiya'ya karşı, b.n. 22009/93, k.t. 25 Şubat 1997; M.S., İsveç'e karşı, b.n. 20837/92, k.t. 27 Ağustos 1997); emniyet güçleri tarafından parmak izi ve fotoğrafların alınması (Murray, Birleşik Krallık'a karşı, b.n. 14310/88, k.t. 28 Ekim 1994); kişisel verilere erişim hakkı (Gaskin, Birleşik Krallık'a karşı, b.n. 10454/83, k.t. 7 Temmuz 1989); kişisel verilerin gerektiğinden uzun süre tutulması (S. ve Marper, Birleşik Krallığa karşı, b.n. 30562/04, 30566/04, k.t. 4 Aralık 2008). '

Bunun yanında Mahkemenin içti-hadı uyarınca "özel yaşam", kimlik hakkını ve 8. maddedeki güvencelerin yorumlanmasında oldukça önemli olan, kişilik ve bireysel özerklik ilkeleri dolayısıyla, kişisel gelişim hakkını da kapsamaktadır.

AİHS'nin 8. maddesinde düzenlenen özel yaşama saygı hakkının sınırları, aynı maddenin 2. fıkrasında

yer alıyor. Bu özel yaşama saygı hakkına bir müdahale olduğu saptandığında, mahkeme bu müdahalenin meşruiyet kazanıp kazanmadığını değerlendirir. Bu değerlendirme, 2. fıkarda belirlenen koşul ve ölçütlere uygunluk açısından yapılmaktadır. AİHS 8/2 hükmü uyarınca özel ve aile yaşamına müdahale, (i) burada sınırlı sayımla belirtilmiş amaçlardan bir ya da bir kaçına ii) yasada öngörülmüş ve (iii) aynı zamanda demokratik toplum için gerekli ve öngörülen amaç ile orantılı olması durumunda mesrurdur.

Kolaylıkla anlaşılabilceği gibi bir sınırlamanın söz konusu olabilmesi için yalnızca yasada belirtilmiş meşru bir amaca dayanması yeterli değildir, ayrıca bu sınırlamanın demokratik bir toplum için gerekli ve amaç ile orantılı olması da bir zorunluluktur. Bu zorunluluğu, iç hukuktaki sınırlamalar açısından mutlaka dikkate almamız gerekir.

Türkiye'de kişisel verilerin korunmasına yönelik çerçeve bir yasa ya gereksinim duyulduğu açıktır. Anayasanın 20. maddesindeki açık düzenleme karşısında bu, artık bir zorunluluk haline de gelmiştir. Bu düzenlemede ve uygulanmasında yukarıda kısaca belirtilen ilkeler, bizlere ışık

tutacaktır. Bunun yanında kişisel verilerin korunmasının öneminin bilincinde olmanın ve onun gerçekleştirilmesini talep etmenin gerekliliği de göz ardı edilmemelidir. Unutulmamalıdır ki: artık özel yaşamın sonunun geldiğinin düşünülmediği bir çağda, benliğimizi ve bireysel özerkliğimizi korumak için elimizdeki en güçlü silahlardan biri kişisel verilerin korunmasına yönelik hukuksal düzenlemelerdir. Nitekim "özel yaşamın gizliliği hakkı" kapsamında korunan alanı, her birimizi diğerlerinden ayıran benzersiz özellikler oluşturmaktadır. Adımızdan, beğenilerimize; tercihlerimizden, düşüncelerimize

uzanan bu alana sınırsız erişim "kendimiz" olmamızı olanaksız kılabilir. Bu ise, temelde insan onuruna yönelik bir saldırdır. Özel alanımıza yalnızca bizim belirleyeceklerimiz ve hukuk kuralları içerisinde belirlenen meşru kişiler ve yalnızca meşru amaçlarla ulaşabilmelidir.

Kişisel verilerin korunmasına yönelik hukuksal düzenlemeler, hızla gelişen teknoloji ve artan bilgi akışı karşısında tam bir koruma sağlayabilecek güçte olmasa da, kapının önünde yığılmış ve çok çeşitli amaçlarla içeriye girmekte, bizi gözlemekte, kayıt etmekte, yönlendirmekte yoğun bir istek gösteren meraklı gözlerin fütursuz ziyaretini engelleyebilecek elimizde kalan birkaç güvenceden en önemlisidir.

(*) 2010 Bilişim Kurultayında paylaşılan sunum.